

En reseberättelse från Frankrike, sommaren 2017

En oförglömlig pilgrimsresa till Taizé och Paris fick 24 unga från MJUK-regionen att ifrågasätta, fördjupa relationen till och lära sig om sin tro, sina vänner och sig själva.

Klockan sju på morgonen lördag den 10:e juni 2017, steg vi på bussen som om trettio timmar skulle parkeras i Taizé i södra Frankrike. Det härliga gänget som under tolv dagar skulle komma närmare varandra än vad vi kunnat ana bestod främst av ungdomar från ungdomsgruppen Ljuvlingen från Sankt Lars katolska församling i Uppsala. Dessutom hade Västerås och Enköpings katolska församlingar representanter, och kanske roligast av allt, fanns ett flertal vänner som ville hitta eller helt enkelt öppna dörren för tron – beundransvärt! Som unga katoliker i Sverige har vi, om vi vågar öppna ögonen, ofta chansen till att göra missionsarbete. Och detta var ett bra exempel på det. Resan hade planerats i nästan 8 månader och som vi var taggade!

Trots all förberedelse blev hela upplevelsen och alla lärdomar mycket kraftigare och viktiga än vad jag i alla fall hade förväntat mig. Redan från början av färden fanns den glädje och öppenhet som präglade resan med.

Vi anlände till Taizé runt lunchtid på söndagen och välkomnades av 30-gradig värme och en enkel men ack så efterlängtd lunch. Första intrycket var att denna plats var avskild från omvärlden, att det var en speciell plats, på ett andligt vis. Dock påmindes man om vart man befann sig av de stora kullarna runt omkring oss. Man hann knappt konstatera de stora klockorna ovanför ingångsporten innan vi tilldelades jobb. Taizé, som grundades av den protestantiska brodern Roger och som nu kallas hemma av ett hundratal bröder från mer än 25 länder, som tillhör den katolska eller olika protestantiska kyrkor, bedrivs helt av volontärer. Jag och två andra lökiga svenska grabbar fick uppdraget att laga middag varje kväll, och som vi gjorde det. Andra fick städa toaletter, rensa ogräs, eller till och med diska! Så fort våra hem (tält och baracker) för veckan var inredda deltog vi i den kvällsbönen som vi skulle sakna så mycket vid veckans slut. När man steg in i den så kallade försöningskyrkan, som till stor del endast bestod av sluttande golv och kulminerade i ett altare med ljus och orangea dukar i bakgrunden, var det svårt att tänka sig att detta skulle vara en kyrka. Även det katolska kapellet under huvudkyrkan var väldigt enkelt, men detta var en av höjdpunkterna med Taizé. För när kyrkan fylldes med tusen andra ungdomar blev helt plötsligt det andliga i rummet påtagligt. De berömda Taizé-sångerna såsom Ubi Caritas, Il Signore ti ristora och Bless the Lord som vi hört så många gånger och sjungit under vårt förberedelseläger insvetsades i vardagen.

Alla två tusen av oss i Taizé var där av liknande anledningar, vilket ledde till att man fick en annorlunda förståelse för saker som hände och utvecklade häftiga relationer med sina nyfunna vänner. Bibelstudierna, diskussionerna och lekarna följdes upp av lunchbönen, och därefter själva lunchen. Eftermiddagarna innebar fritid. Några dagar tillbringades den på en riktigt dålig fotbollsplan med 30 andra ungdomar. Livets match, säger jag bara! Andra dagar tog vi promenader på landsbygden. Finns det något bättre sätt att ta itu med de frågor som väckts under förmiddagen eller att snacka igenom jobbiga situationer i livet än att gå genom medeltida byar, över gröna kullar och plocka Frankrikes finaste blommor med sina bästa kompisar? Trodde väl inte det. Kl 17 blev under veckan synonymt med jobb. Då samlades de flesta i sina arbetsgrupper och fick Taizé att rulla på även om man inte var så sugen på att jobba. En sak man lärde sig under denna vecka var att man inte alltid får som man vill och att det gäller att offra sig själv här och där för någon annans skull för att själv kunna växa som människa. Vilken lärdom!

Efter arbetet och middagen började alla åter strömma in i kyrkan för kvällsbön. Den tidsbestämda bönen som blev en vital del av dagens rytm i Taizé är något man försöker inkorporera i sin vardag här hemma. Det var nämligen så att man kunde haft en riktigt dålig dag, eller en av sitt livs bästa dagar, och ändå samlades vi alla på samma plats för att be tillsammans.

Vi lärde oss alla väldigt mycket i Taizé och jag rekommenderar egentligen vem som helst att åka dit, man utmanas, tas hand om, har roligt, reflekterar och hittar en inre stillhet vem man än är.

Efter Taizé åkte vi till Paris. Första intrycket: Katolska kyrkor överallt, vackra små gator med fruktstånd och crêpes och bagerier, otroliga fasader på husen och den läckra känslan av att helt enkelt vara i Paris. Kan det bli bättre? Vänta bara och se!

Framåt eftermiddagen gjorde vi ett väldigt lärorikt studiebesök på den stora moskén i staden, den skänktes till muslimerna av staten som tack för deras bidrag i andra världskriget. Efter andra sevärdheter så som Pantheon, Louvren och egen vald fritid samlades vi vid Notre Dame för en historiektion. Sedan begav vi oss iväg för middag. Vilka framsteg vi hade gjort med gruppdynamiken! Då kunde vi njuta av utsikten från Eiffeltornet ännu mer.

Vi kan här tillägga att detta var ett bra exempel på alla de små men ack så hjälpsamma saker ledarna Christina, Marcus, Mikael och Fader Andreas fixade som gjorde att resan flöt på precis som den skulle. Sista eftermiddagen begav vi oss mot vår boning kommande natt, Sacré Coeur och en helnatt sakramental tillbedjan. Här fick vi sätta våra muskler på prov då vi gick långt med tung packning, men det är väl det en pilgrimsresa går ut på? Väl uppe på Montmartre, "martyrernas kulle", var det ingen som klagade. Denna unika stadsdel med konstnärer, slingrande gator och den vackra basilikan bygd till åminnelse för Jesu Heliga hjärta är extraordinärt och ljuvligt att gå omkring i. Dessutom fick vi chansen att ställa frågor och lyssna på föredrag av en syster i deras kloster, som är byggt intill kyrkan, och lärde oss om historien och filosofin bakom Sacré Coeur, vilken tur vi har! Efter kvällsmaten fick vi skriva upp oss på nattens "böneschema". Vi fick nämligen äran att be under hela natten och tillbe Jesu kropp ända in i småtimmarna. Somliga fick gå upp och genom en halvt svajig sleepwalk ta sig ned från översta våningen i klostret, där vi sov och dessutom hade fantastiskt utsikt över Guds skapelse, till kyrkan där vi fick tillbe Skaparen. Ord kan inte beskriva denna upplevelse, såsom ord inte kan beskriva Gud, men det andliga och spirituella var påtagligt.

Vi tackar Gud, ledarna, alla vi mötte och inspirerades av och lärde känna, SUK och alla som bidrog till en så smidig resa varandra, för 12 fantastiska dagar som vi hoppas ska sätta sina spår i våra liv men även hos dem vi möter med en nytänd kristen anda.

Klemens Åkerblom